

slag af Byfogden i Helsingør, ligesom ogsaa den høitærede Minister har ladet sig meddele Betænkninger fra Generalprocureuren og Politichefen i Kjøbenhavn. Den høitærede Minister har egentlig ikke strengt fulgt nogle af de fremkomne Betænkninger, hvad der jo i og for sig er meget prisværdigt, og det glæder mig navnlig meget, at den høitærede Minister ikke har fulgt Synnerligt af det, som Byfogden i Helsingør har foreslaaet, thi ifølge hans Forslag skulde Pastvangen vel være hævet for Rejsende i Almindelighed, men kun ikke for Haandværkssvende. Jeg beklager som sagt meget, at det Forslag til en ny § 2, som var stillet i det andet Thing, ikke fik Plads i Loven; det løb — den høitærede Formand tillade mig at oplæse det — saaledes: „Ligeledes bortfalde de ved Forordningen af 10de December 1828 befalede Undersøgelser for Haandværkssvendes og Andres Vedkommende, som fra de i § 1 nævnte Stater maatte ankomme til Landet“; disse Lande staae i Loven og ere anførte af den ærede Rigsdagsmand, som først havde Ordet, og det er nemlig Sverrig, Norge, Storbritannien og eventuelt Frankrig. Til den rette Forstaaelse af, hvad jeg httrede om det Forslag, der er stillet i det andet Thing, tør jeg tillade mig at ubede mig den høitærede Formands Tilladelse til at citere nogle ganske faa Ord af de Paragrapher, som her navnlig komme i Betragtning, og som flere Gange ere blevne nævnte under Forhandlingen i det andet Thing. I Forordningen af 10de December 1828 staaer der i § 1, at det med Hensyn til enhver fremmed Haandværkssvend, det være sig fra Udlandet eller fra Hertugdømmerne, skal nøie undersøges, om han er i det Tilfælde, at det med Rimelighed kan ventes, at han kan og vil ernære sig her i Landet ved sit lovlige Arbeide, om han har udlært i sin Profession, hvorledes hans Wandel har været, om han paa behørig Maade har ernæret sig af sin Profession og ikke flakket omkring uden Arbeide. I § 2 er der en ligesaa streng Bestemmelse, nemlig den, at det skal undersøges, om han har de fornødne Penge, som dog ikke beløbe sig til nogen stor Sum, da Maximum nu er sat til 10 Rbd.; men efter § 3 skal der ansføres i Vandrebogen, hvormange Penge den

Baagjældende er i Besiddelse af; det forekommer mig virkelig, som om man der er gaaet ud fra den Forudsætning, at man i enhver reisende Haandværker, som kom herind, havde for sig, om just ikke en Forbrøder, saa dog en mistænkelig Person. § 4 bestemmer, at Haandværkssvenden skal følge den ordentlige og sædvanlige Wei til sin Bestemmelse; det er, saa forekommer det mig, en meget haard Bestemmelse; thi ifølge den skal han altsaa i den By, hvorfra han udgaaer, opgive den Wei, han vil tage til den nærmeste By; naar han f. Ex. tager fra Kjøge til Kjøbenhavn, skal han opgive, hvilke af de to Weie han vil gaae, enten den sædvanlige Chaussee eller den saakaldte gamle Kjøgevei; naar han vil gaae den ordentlige Landevei, saa bliver det anført i hans Vandrebog, den anden Wei er ham aldeles formeent — ja, det kunde maaskee falde ham ind at begynde med at fiske Steen undervejs. — Ifølge § 5 skal Haandværkssvenden godtgjøre, om han er i Besiddelse af en saadan Sum Penge; som staaer i et passende Forhold til den, hvoraf han var i Besiddelse, ved sin Ankomst her til Riget; det er en ligesaa haard Bestemmelse som nogle af de tidligere; man skulde saaledes holde en Slags Mellemlønning med ham; naar man seer den Sum anført i Vandrebogen, som han var i Besiddelse af ved Ankomsten til Rigtets Grændser, saa beregner man, om han ikke har brugt flere Penge end nødvendigt for at komme til Bestemmelsesstedet; jeg kan i det Mindste ikke see Andet, end at den Bestemmelse er meget haard. — Der er endelig en Paragraph, som jeg anseer for at være den allerværste af dem alle, det er nemlig § 14, som siger, at man skal tage Hensyn til vedkommende Persons Stilling og Udvortes, om de ere af den Beskaffenhed, at der derved kan vækkes Tvivl, om han ikke kunde falde Landet til Byrde ved den forehavende Reise, og er dette Tilfældet, saa bør Reisen ikke tilstedes. — Det forekommer mig, at man her maa komme til at tænke paa de Uvertisfementer, som man undertiden seer i offentlige Blade og som lyde saaledes: „Kun velklædte Personer tilstaaes Adgang“. Spørgsmaalet er altsaa, om det egentlig er til nogen Nytte at hæve Pastvangen, naar denne nærgaaende Undersøgelse ikke tillige